

Mickey Gjerris

Skildpaddetanker

– fra en foruroliget verden

Om at omfavne det hele

I de unge år ledte jeg efter svar på, hvad det hele handler om. Det er ikke hørt op, om end mit håb om at finde et svar er blevet en hel del mindre i løbet af årene. Men det skal jo ikke hindre én i at lede.

En overgang søgte jeg svar i buddhismen. En religion, hvis filosofiske tilgang til tilværelsen åbenbart tiltalte mig. Jeg kan på ingen måde påstå, at jeg forstår dybderne i denne fascinerende måde at se tilværelsen på. Men jeg har lært én ting: Alting er ved at dø. Alt står i flammer. Og vover man at knytte sig til noget, siger man samtidig ja til smerten ved at miste det. Det store spørgsmål er så, om man vil det?

Det er som at have børn. Vil man lade dem kravle op i træet og lade dem opleve friheden, begejstringen og overvindelsen af egne grænser ... og risikere, at de falder ned og brækker en arm eller det, der er værre? Hvor går grænsen mellem dumdristighed og vove-mod? Hvor meget vil vi betale for glædens beruselse?

Når man er ung er det ikke et valg. Den første forelskelse og afhængigheden af forældre og søskende er ikke noget, vi vælger. Sådan er det bare. Og består forholdet, så består det evige vilkår, at hvert sekund kan deres livstråd blive klippet over og du står tilbage med tabet, savnet og sorgen.

Sådan er det også, når man får børn. Du knyttes til dem umiddelbart og fra det sekund de fødes, bekymrer du dig for dem. Sådan er det bare. Men hverdagen træder nådigt til og der gives trods alt rolige nætter, både når de er små og store. Det er dog ikke til at komme uden om, at vi lever på lånt tid. »Liv er udskudt død,« som Løgstrup siger. Så kan vi gå fra bekymringer om vuggedød over frygten for, at de bliver kvalt i halstørklædet på legepladsen, til at sende dem ud i teenagelivet med druk, stoffer, ihjelfrosne gymnasieelever og meningsløse overfald på uskyldige unge af andre unge, der sikkert er svigtede, forladte og ulykkelige ... men stadig dem, der berøver mit barn liv eller førlighed.

Så her sidder jeg. 47 runder omkring solen. Store børn i vekslende aldre. To ægteskaber og flere seriøse forhold bag mig. Far til tre og bonusfar til to. Og vildt bekymret. Ikke

sådan til dagligt og synligt. Det kører jo. Alle er godt på vej og jeg elsker min elskede. Men om ét sekund kan det være forbi. Så har de ikke en pointe, de der buddhister? Lad være med at gå ind i det der liv. Der venter kun smerte!

Jeg kan iagttage, at jeg åbenbart har valgt at kaste mig ind i det. Er ikke blevet munk. Har ikke forsat verdens. Som oftest har det ikke været en bevidst beslutning, men noget som jeg har valgt bag om ryggen på mig selv. Men jo ældre jeg bliver, jo mere er jeg bevidst om, at ethvert bånd jeg binder, skal løses. Men er det grund nok til at lade være?

Hver eneste gang vi rækker hånden ud, risikerer vi, at den bliver ignoreret. Alle vi elsker kan svigte, fornægte eller glemme os. Sådan er det bare. Valget står mellem at stirre ind i fjernsynet og spise citronmåne til de andres følelser, som bliver så formfuldendt fremstillet i skærmens blå lys. Eller vælge at betale prisen. Uden blå i øjnene. Få børn med den viden i baghovedet, at en dag forlader de os, fordi de har deres egne liv. Elske den elskede som er hun den eneste ene og samtidig huske på, at i morgen kan hun være aske eller svigt.

Det er ikke verden og livet, der mangler magi og store følelser. Det er mere os, der kan have svært ved at udholde det. Men, som poeten Tennyson siger: »Tis better to have loved and lost than never to have loved at all«. Nemt at sige, svært at leve, når man står midt i det hele. Men sådan er det jo med det meste.